

ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εἶδομεν εἰς τὰ προηγούμενα ὅτι ἡ ἰδία ἢ Ἁγία Γραφή πρὸς κατασχύνην τῶν Διαμαρτυρομένων διὰ πλείστων χωρίων τῆς, βροντοφωνεῖ ὅτι οὔτε εἶναι, οὔτε θέλει, οὔτε δύναται νὰ ἦναι αὐτάρκης διὰ τὴν κατανόησιν τῆς ἀγνῆς καὶ πλήρους Χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ χρειάζεται ὡς συμπάρεδρον καὶ ισότιμον συμπλήρωμα καὶ τὸν ἄγραφον Λόγον τοῦ Θεοῦ ἦτοι τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν εἰς ἣν πολλάκις παραπέμπει καὶ ἦν ἐκθύμως ἀμέσως καὶ ἐμμέσως συνιστᾷ εἰς τοὺς χριστιανοὺς διὰ τοῦ στόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων. Καὶ ἤδη συνεχίζοντες θὰ ἐξετάσωμεν ἂν καὶ ποῖαν περὶ αὐτῆς γνώμην ἐκφέρει ἡ ἀδέκατος Ἱστορία καὶ ἡ Λογική. Ἡ Ἱστορία λοιπὸν καὶ ἡ Λογική ρητῶς μᾶς λέγουν ὅτι ὅπως τὸ πτηνὸν δὲν δύναται νὰ πετάξῃ μὲ ἓνα μόνον πτερόν, καὶ ὅπως ἡ ἄμαξα δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ μὲ ἓνα μόνον τροχόν, οὕτω καὶ ἐν προκειμένῳ ἀδύνατον ὁ χριστιανὸς νὰ βαδίσῃ εἰς τὸ πολυκύμαντον τοῦτο πέλαγος τῆς ζωῆς ἄνευ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως. Ἐν πρώτοις εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένον καὶ ρητῶς ἀναφέρεται

βραδύτης συγκρινομένη πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ἐὰν τὸ φῶς ἤρχετο ἀπὸ τὸν ἥλιον μὲ τὴν ἀργοκίνησιν τοῦ ἤχου, θὰ ἀπῆτοῦντο δέκα τέσσαρα ἔτη καθ' ἑκάστην φορὰν διὰ νὰ ἀρθῇ τῆς νυκτός ὁ πέπλος καὶ φωτισθῇ ἡ γῆ!

Ἄλλὰ διατὶ ὁ Θεὸς νὰ κάμῃ τὴν διαφορὰν ταύτην; Διατὶ καὶ ἤχον καὶ φῶς νὰ μὴ τὰ καταστήσῃ ἐξ Ἰσοῦ ἰσοταχῆ καὶ εὐκίνητα; Διατὶ τὸ καλὸν μᾶς καὶ τὴν ἡσυχίαν μᾶς. Ἀνάγκη βέβαια νὰ ἀκούωμεν ὅλας τὰς φωνὰς τοῦ κόσμου δὲν ἔχομεν καὶ μᾶς ἀρκεῖ νὰ ἀντιλαμβανώμεθα τοὺς περὶ ἡμᾶς ἤχους· ἀλλὰ φωτὸς ἀφθόνου ἀνάγκη οἱ πάντες ἔχομεν, διὰ νὰ βλέπωμεν συντόμως καὶ τὰ μακρὰν καὶ τὰ ἐγγύς. Ἐὰν ὁ ἤχος ἤρχετο ἐκάστοτε πρὸς ἡμᾶς μὲ τὸ τάχος καὶ τὴν ἔντασιν τοῦ φωτός, μυριοὶ ἤχοι θὰ μᾶς ἐπολιόρκουν, εἰς πύργος Βαβέλ γύρω μᾶς θὰ ἐσχηματίζετο, αἱ βοαὶ καὶ αἱ μάλλον μεμακρυσμέναι θὰ ἐπληττον μεθ' ὀρμῆς τὰς ἀκοᾶς μᾶς, πανδαμῖον θὰ παρίστα ὄλος ὁ θίος μᾶς καὶ τὸ ἀκουστικὸν μᾶς τύμπανον λίαν συντόμως θὰ ἐθραύετο διὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ κωφούς. Ἐὰν δὲ τὰνάπαλιν τὸ φῶς ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς θραυποροῦν ὡς ὁ ἤχος, τὸ περισσότερον μέρος τῆς ζωῆς μᾶς θὰ ἐθουθίζετο εἰς ἔρεβος, καὶ ὕπνος θὰ ἦτο ἢ ἐπὶ τῆς γῆς διαμονή. Ἄλλ' ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐθήκεν ἐδῶ κάτω διὰ νὰ παρέλθωμεν ἄκαρποι. Ἡ ἐργασία εἶναι ὁ κληρὸς μᾶς. Ἐντεθῆεν καὶ τὰ πάντα κατεμέτρησεν ἐμμέτρως διὰ νὰ συναρμύζωνται πρὸς τὴν ὑπαρξίν μᾶς. (ἀκολουθεῖ).

καὶ εἰς τὴν πρὸς Κολοσσαεῖς ἐπιστολὴν καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους καὶ ἄλλοθεν συνάγεται, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐκτὸς τῶν περιωθεισῶν ἐπιστολῶν εἶχε γράψῃ καὶ ἄλλας, αἵτινες ἐν τῇ δίνει τῶν διωγμῶν ἐχάθησαν. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ἀποκλείεται καὶ οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι νὰ ἔγραψαν θεοπνεύστους ἐπιστολὰς καὶ νὰ ἐχάθησαν; Ἡ κοινὴ λογικὴ δὲν λέγει ὅτι (ὄχι 99)100 ἀλλὰ 100)100 θὰ ἔγραψαν καὶ ἄλλας θεοπνεύστους Γραφὰς καὶ αὐταὶ θὰ ἐκάθησαν κατὰ τὴν μανίαν τῶν διωγμῶν, ὁ δὲ πανδαμάτωρ χρόνος καὶ τὰ ἴχνη αὐτῶν θὰ ἐξηφάνισεν; Ἐκεῖναι δὲν ἀπετέλουν μέρος τῆς ὅλης θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς; Αἱ ἀλήθειαι καὶ τὰ δόγματα τὰ ὁποῖα περιείχοντο ἐν ἐκείνοις, δὲν εἶναι λογικὸν καὶ φυσικὸν νὰ ἀναζητηθοῦν εἰς τὰ συγγράμματα τῶν Ἀποστολικῶν ἀνδρῶν τῶν πρώτων αἰώνων καὶ τῶν τούτων μαθητῶν, δηλ. εἰς τὴν ὑφ' ἡμῶν καλουμένην ἄγραφον Γραφὴν ἦτοι Ἱερὰν Παράδοσιν; Ὡστε ἐπειδὴ ἀπωλέσθησαν δὲν εἶναι σεβασταὶ καὶ πιστευταὶ αἱ ἀλήθειαι ἐκεῖναι; Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου καὶ τὴν γνησιότητα τῆς Γραφῆς τίς τὴν διεπίστωσεν; Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις δὲν ὑπῆρξεν ἢ Λυδία λίθος δι' ἧς ἐξηλέγχθησαν τὰ φερόμενα ὡς βιβλία τῶν Ἀποστόλων καὶ ἄλλα ἀπέρριψεν ὡς **νόθα καὶ ψευδεπίγραφα καὶ πλαστά**, καὶ ἄλλα ἐπεσφράγισεν ὡς ἀληθῆ καὶ διεμόρφωσε τὸν 2ον μ.Χ. αἰῶνα τὸν **Κανὸνα τῆς Γραφῆς** ἦτοι τὴν σημερινὴν Γραφὴν; Ὡστε καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως προηγεῖται ἡ Γραφή ἢ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις; Ἡ Γραφή δὲν ἐπέχει θέσιν τέκνου γεννηθέντος καὶ ἐπισήμως ἀναγνωρισθέντος ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως; Μήπως ὁ Χριστὸς ἔγραψε τίποτε, ἢ εἶπεν εἰς τοὺς Ἀποστόλους νὰ γράψουν; Δὲν εἶπεν εἰς αὐτοὺς **μαθητεύσατε** πάντα τὰ ἔθνη καὶ ὄχι **γράψατε**..... Καὶ τῷ ὄντι ἀπὸ πότε βλέπει τὸ φῶς τὸ πρῶτον βιβλίον τῆς Γραφῆς ἦτοι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου; Μόλις τὸ 65 μ. Χ. ἔτος. Ἐως τότε τίς ἦτο ὁ κῶδιξ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας; Ἡ Ἱερὰ Παράδοσις. Τί λέγει ἡ Ἱστορία· εἶχον ὑπ' ὄψει των οἱ Ἀπόστολοι νὰ γράψουν βιβλία ἂν δὲν ἐξηναγκάζοντο ὑπὸ τῶν περιστάσεων; Δὲν εἶναι ὀλόκληρος ἢ Γραφὴ βιβλίον **περιστατικόν**; Ἐὰν ἐξετάσωμεν ἐν ἑκαστῶν τῶν βιβλίων τῆς Γραφῆς, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐγράφησαν ὅλα εἴτε διότι παρεξηγήθησαν, εἴτε διότι δὲν ἠννοήθησαν, εἴτε διότι ἐλησημο-

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ Ἀρχιμανδρίτου

ΔΙΗΓΗΜΑ ΗΘΙΚΟΝ

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἵδοιπόρος. Τί ἔχεις, δυστυχισμένον παιδί, καὶ ἔπεσες κατὰ γῆς; Διατί κλαίεις;

Θεόδωρος. Δίότι δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ εἰς τοὺς πόδας μου καὶ νὰ σταθῶ ὀρθως. Δίότι δὲν ἔχω δυνάμεις νὰ περιπατήσω.

Ἵδοιπ. Δὲν εἶσαι δηλαδὴ καλὰ εἰς τὴν υἱείαν σου; Θεόδ. Ὅχι, ἀλλὰ πεινῶ πολύ. Χθὲς δὲν ἔφαγον διόλου· δὲν εἶχον, εἰμὴ ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔδωσα ἔλον εἰς τὸν Χαρίλαον.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ παιδὸς συνεκίνησαν πολὺ τὸν Ἵδοιπόρον, ὥστε τῇ ἑκαμην νὰ ὑγρανωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του. Ὅθεν κατεβίβασεν εὐθὺς ἀπὸ τοὺς ὤμους του τὸν στρατιωτικόν του σάκκον· τὸν ἤνοιξε καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ ἓν ἀρκετὸν τεμάχιον ἄρτου, τυρὸν καὶ τὸ ὑδροδοχεῖον του, τὰ ὅποια προσέφερεν εἰς τὸν μικρόν, εἰπὼν πρὸς αὐτόν. «Φάγε λοιπὸν, ἀφου πεινᾷς, διὰ νὰ λάβῃς δυνάμεις καὶ δύνασαι νὰ περιπατήης».

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Θεοδώρου ἐπὶ τῇ θέα τῶν τροφίμων ἤστραψαν αὐτομάτως ἀπὸ χαρᾶν, τὸ δὲ αἰσθημα τῆς αὐτοσυνηρήσεως τὸν ὤθησεν εἰς τὸ ν' ἀρπάσῃ ἀμέσως αὐτά, καὶ ἄνευ χρονοτριβῆς νὰ τὰ διευθύνῃ εἰς τὸ στόμα του. Ἐν τῇ μεταξὺ ὄμωσ' ἔπεσεν ἐκ συμπτώσεως τὸ δλέμμα του ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἔκαμην αὐτόν νὰ συγκρατηθῇ.

«Καὶ ὁ Χαρίλαος; ἀεφώνησεν. Ἄμα ξυπνήσῃ δὲν ἔχει τίποτε νὰ φάγῃ. Ὁ φιλᾶξω λοιπὸν δι' αὐτόν τὰ τρόφιμα ταῦτα.»

Ἵδοιπόρος. Ἐχω ἄλλον ἄρτον καὶ τυρὸν διὰ τὸν Χαρίλαον· φάγε σὺ, δυστυχισμένον παιδί, φάγε χωρὶς φόβον αὐτά, τὰ ὅποια σοὶ ἔδωσα. Ὁ Θεὸς ἔχει προνοήσῃ καὶ διὰ τὸν ἀδελφόν σου. Ἄμα ἐξυπνήσῃ θὰ εὕρῃ καὶ αὐτὸς νὰ φάγῃ κάτι τι.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ Θεόδωρος, ἀναπύσας ἑαυτόν, ἐσιώπησεν καὶ ἐπεδόθη εὐθὺς εἰς τὸ νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξιν κατὰπληκτικὴν. Ἐπειτα ἄμα ἔφαγεν, ἠχαρίστησεν κατ' ἐπανάληψιν τὸν Ἵδοιπόρον τροφοδότην

νήθησαν οἱ προφορικοὶ λόγοι τῶν Ἀποστόλων, εἴτε τέλος διότι ἠγέρθησαν ἀπορία καὶ ζητήματα δι' ἃ ἠρωτήθησαν καὶ ἀλήνηθησαν ἔγγράφως οἱ Ἀπόστολοι κλπ. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων δύναται νὰ στηριχθῇ λογικῶς ὅτι πᾶν ὅ,τι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἐκήρυττον ἐπὶ τόσα ἔτη νυκθήμερόν περιλαμβάνεται εἰς τὰς ὀλίγας τῆς Γραφῆς σελίδας; Ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Ἀπόστολοι τὸ λέγουσιν καὶ τὸ διακηρύσσουσιν τοῦτο; Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων τί λέγει ἡ Λογικὴ καὶ ἡ Ἱστορία; ἦτο εὐκόλον νὰ γράψουν οἱ Ἀπόστολοι; εἶχον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον διαθέσιμον, καὶ τὴν ἡρεμίαν, ζῶντες ἐν μέσῳ τῆς τρομερᾶς τρικυμίας τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ εἰδωλολατρικοῦ πελάγους; (ἀκολουθεῖ)

του, εἰπὼν: «Σὰς εὐχαριστῶ ἀπείρως, καλέ μου ἄνθρωπε, καὶ θὰ παρακαλῶ τὴν Παναγίαν διὰ τὸ καλόν, τὸ ὅποιον μοὶ ἔκαμες νὰ σὲ διαφυλάττῃ πάντοτε υἱὰ καὶ εὐτυχίῃ. Τώρα, δόξα τῇ Θεῷ, αἰσθάνομαι τὸν ἐκυτόν μου εἰς καλὴν κατάστασιν· δλέπω νὰ ἐπανήλθον αἱ δυνάμεις, καὶ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ δυναθῶ νὰ περιπατῶ καὶ νὰ σὰς ἀκολουθήσω».

Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τούτο ὁ μὲν Πιστὸς ἴστατο ἀκίνητος ἀπέναντι τοῦ Θεοδώρου, καὶ τὸν παρετήρει τρώγοντα, ἐνῆ ὁ ἐπὶ τῆς ράχεώς του μικρὸς Χαρίλαος, θερμαινόμενος ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἑκοιμάτο θαθέως.

Κατόπιν ὁ Ἵδοιπόρος ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Θεόδωρον, καὶ ἤρξαντο νὰ βαδίσωσιν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, προπορευομένου πάντοτε τοῦ Πιστοῦ, καὶ περιπατοῦντος σοβαρῶς, χωρὶς πηδημάτα καὶ φωνάς. Συγχρόνως δὲ ἠρώτα καὶ αὐτὸν καθ' ὁδόν, ἐκ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν, ὅτι ἡ μήτηρ του εἶχεν ἀποθάνει συνεπεία μακρᾶς ἀσθενείας, ὅτι ὅλα τὰ καλὰ τῶν ἐνδύματα καὶ τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας τῶν εἶχε πωλήσει ὁ πατὴρ τὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰς οἰκογενειακάς του ἀνάγκας· ὅτι ἦλθεν ἐπὶ τέλος καὶ ἡμέρα, καθ' ἣν εἰς τὸν οἶκον δὲν εἶχον ἄλλο τι νὰ φάγῃσι εἰμὴ ξηρὸν ἄρτον, καὶ ὅτι ὁ πατὴρ του ἐζήτηι ἐργασίαν διὰ νὰ προσπορίσῃται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, ἀλλὰ δὲν εὕρισκε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο πάντοτε μελαγχολικὸς καὶ λυπημένος.

Ἡμέραν τινα, ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ Θεόδωρος, ἦλθον οἱ χωροφύλακες διὰ νὰ συλλάβωσι καὶ ἀπαγάγῃσι τὸν πατέρα μου, καὶ ἐκείνος δὲν ἤθελε ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλὰ μᾶς ἐνηγκαλιζέτο, μᾶς ἐφιλοῦσε, καὶ ἔλεγε μετὰ δακρύων: «Παιδίᾳ μου, μὲ τί καρδιὰν νὰ σὰς ἀποχωρισθῶ! Ποῦ σὰς ἀρίνω; Μητέρα δὲν ἔχετε, οὔτε ἄλλην προστασίαν· φεύγω τώρα καὶ ἐγώ, καὶ μένετε ἔρημα. Θεέ μου, εἰς σὲ παραδίδω τὰ ατυχή αὐτὰ πλάσματα, καὶ σὺ προστατεύσέ τα.» Καὶ οἱ χωροφύλακες ἐπανελάμβανον. «Ἐμπρὸς παληκάρικά μινε γρήγορα, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ περιμένωμεν· πρέπει νὰ πηγαίνωμεν ὁ νόμος καὶ αἱ διαταγαὶ τῶν ἀνωτέρων μᾶς, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουσιν νὰ φερθῶμεν κατ' ἄλλον τρόπον· ἐμπρὸς καὶ ὁ Θεὸς ἃς προστατεύσῃ τοὺς μικροὺς σου· δὲν εἶπε οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ μόνοι.»

Ἐπειτα εἰς ἐκ τῶν χωροφύλακων ἐκείνων ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἓν τεμάχιον ἄρτου, τὸ ὅποιον ἔδωκεν εἰς ἐμέ, καὶ συγχρόνως μοὶ εἶπε: «Μεῖνε ἐδῶ, μικρὲ, μὲ τ' ἀδελφάκι σου, καὶ ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐπιστρέψω νὰ σὰς πάρω καὶ τὰ δύο εἰς τὸν οἶκόν μου».

Καὶ τὸν μὲν ἄρτον ἔδωσα εἰς τὸν Χαρίλαον, διότι ἐπεινα, ἐγὼ δὲ, κλαίων, ἐπερίμενα ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν ἀνεφαίνετο κανεὶς, ἀπελπισθεὶς, ἔλαθον ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἤρχισαμεν νὰ περιπατῶμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίζαμεν οὔτε ποῦ πηγαίνομεν, οὔτε ποῦ νὰ καταλήξωμεν. (ἀκολουθεῖ).

ἌΛΗΘΕΙΑ..

Μετ' ἐξαιρετικῆς χαρᾶς ἀναγγέλλομεν τὴν ἐκδοσὶν ἐν Πάτραις καὶ ἐτέρου θερησκευτικοῦ περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον. Ἐσχόμεθα τούτω ὀλοφύχως πᾶσαν προόδον ἐν Κυρίῳ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.